HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

8 noiembrie 2011 *

În cauza T-88/09,

Idromacchine Srl, cu sediul în Porto Marghera (Italia),

Alessandro Capuzzo, domiciliat în Mirano (Italia),

Roberto Capuzzo, domiciliat în Mogliano Veneto (Italia),

reprezentați de W. Viscardini și de G. Donà, avocați,

reclamanți,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de domnul D. Grespan și de doamna E. Righini, în calitate de agenți, asistați de F. Ruggeri Laderchi, avocat,

pârâtă,

* Limba de procedură: italiana.

având ca obiect o acțiune în despăgubire prin care se urmărește repararea prejudiciilor pretins suferite ca urmare a publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* a unor informații mincinoase care aduc atingere în special imaginii și reputației societății Idromacchine prin Decizia C(2002) 5426 final a Comisiei din 30 decembrie 2004, „Ajutoare de stat – Italia – Ajutor de stat N 586/2003, N 587/2003, N 589/2003 și C 48/2004 (ex N 595/2003) – Prelungirea termenului de livrare de trei ani pentru o navă destinată transportului produselor chimice – Invitație de a prezenta observații în temeiul articolului 88 alineatul (2) [CE]",

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din doamnele I. Pelikánová, președinte, K. Jürimäe (raportor) și domnul M. van der Woude, judecători,

grefier: domnul J. Palacio González, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 8 februarie 2011,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 Idromacchine Srl este o întreprindere de construcții navale care își desfășoară activitatea în special în sectorul fabricării generatoarelor de abur. Domnul Alessandro Capuzzo și domnul Roberto Capuzzo dețin câte 50 % din capitalul social al Idromacchine și sunt președintele consiliului de administrație și, respectiv, administratorul

delegat al acesteia. Idromacchine și domnii Capuzzo, împreună, sunt denumiți în continuare „reclamanții”.

2 În 2002, Cantiere navale De Poli SpA (denumită în continuare „De Poli”) a comandat societății Idromacchine patru rezervoare mari destinate transportului gazului lichid pe navele *C.188* și *C.189*, a căror construcție era asigurată de societatea De Poli.

3 Construcția navelor *C.188* și *C.189* făcea obiectul ajutoarelor de funcționare reglementate de Regulamentul (CE) nr. 1540/98 al Consiliului din 29 iunie 1998 privind ajutoarele în domeniul construcțiilor navale (JO L 202, p. 1). Potrivit articolului 3 alineatele (1) și (2) din regulamentul respectiv, ajutoarele de funcționare acordate șantierelor navale erau autorizate în anumite condiții, printre care aceea de a nu fi acordate pentru nave livrate la mai mult de trei ani de la data semnării contractului definitiv de construcție. Cu toate acestea, potrivit articolului 3 alineatul (2) din acest regulament, Comisia Comunităților Europene era autorizată să prelungească acest termen în cazul în care acest lucru se justifică prin complexitatea tehnică a proiectului de construcție navală în cauză sau prin întârzieri rezultând din perturbări neprevăzute, importante și care pot fi justificate ale programului de lucru al unui șantier din cauza unor circumstanțe excepționale, imprevizibile și exterioare întreprinderii. Această prelungire a termenului nu putea fi autorizată de Comisie decât dacă statul membru în discuție îi notifica o cerere de prelungire în conformitate cu articolul 2 din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 93 [CE] (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41).

4 La 11 decembrie 2003, Republica Italiană a notificat Comisiei, în temeiul articolului (3) alineatul (2) din Regulamentul nr. 1540/98, o cerere de prelungire a termenului prevăzut inițial pentru livrarea navelor, inclusiv a navelor *C.188* și *C.189*, a căror construcție era asigurată în special de societatea De Poli.

5 Între 5 februarie și 18 octombrie 2004, Comisia a solicitat în mai multe rânduri autorităților italiene informații suplimentare cu privire la cererea acestora de prelungire a termenului prevăzut inițial pentru livrarea navelor. Autoritățile respective au răspuns la solicitările Comisiei în termenele acordate.

6 La 30 decembrie 2004, Comisia a notificat Republicii Italiene Decizia C(2002) 5426 final din 30 decembrie 2004, „Ajutoare de stat – Italia – Ajutor de stat N 586/2003, N 587/2003, N 589/2003 și C 48/2004 (ex N 595/2003) – Prelungirea termenului de livrare de trei ani pentru o navă destinată transportului produselor chimice – Invitație de a prezenta observații în temeiul articolului 88 alineatul (2) [CE]" (denumită în continuare „decizia în litigiu").

7 Prin decizia în litigiu, pe de o parte, Comisia a acordat, la sfârșitul fazei preliminare a examinării ajutoarelor notificate, o prelungire a termenelor de livrare stabilite pentru navele construite de De Poli după ce a considerat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1540/98 și, pe de altă parte, a hotărât să inițieze procedura oficială de investigare prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE privind cererea de prelungire a termenului de livrare a unei nave destinate transportului produselor chimice construite de un alt șantier naval.

8 În ceea ce privește examinarea de către Comisie a cererii de prelungire a termenelor de livrare prevăzute pentru navele construite de De Poli, Comisia arată următoarele la alineatul (10) litera (iii) din decizia în litigiu:

„Referitor la navele *C.196* și *C.197*, șantierul comandase societății Idromacchine […] unul dintre principalii constructori de rezervoare, construcția de rezervoare de încărcare pentru navele *C.188* și *C.189*, nave gemene pentru construcțiile *C.196* și

C.197. La data construcției navelor *C.188* și *C.189*, RINA (Registro italiano navale), organismul italian de certificare, a declarat neconforme rezervoarele aflate în curs de construire de către Idromacchine și destinate navelor citate anterior, ca urmare a prezenței unor defecte.

[…] Rezervoarele, destinate inițial navelor *C.188* și *C.189*, care au făcut obiectul unei noi comenzi la un alt constructor, ar fi fost, așadar, instalate pe navele *C.197* și *C.196* cu o întârziere totală la livrare de șase luni, deci cu depășirea datei-limită de 31.12.2003.

Rezervoarele de încărcare sunt componente indispensabile pentru ca nava să fie autorizată să transporte gazul lichid[; autoritățile italiene] afirmă că rezervoarele utilizate pe navele *C.188* [și] *C.189* – și pe navele gemene *C.196* și *C.197* – trebuie să corespundă unor standarde riguroase de calitate și de siguranță în domeniul naval. În plus, potrivit declarațiilor autorităților italiene, ținând cont de experiența societății Idromacchine, șantierul [naval exploatat de către De Poli] nu putea prevedea că RINA va emite un aviz negativ cu privire la conformitatea rezervoarelor navelor *C.188* și *C.189*. Autoritățile italiene mai precizează că, pentru a depăși această dificultate, șantierul s-a străduit să identifice de îndată alți furnizori pe piață. Societatea [G.] a fost singurul furnizor care a acceptat să producă noi rezervoare, care se pare că nu puteau fi livrate înainte de 31.1.2004 și de 31.3.2004; în consecință, șantierul a fost obligat să solicite amânarea termenului de livrare.

[…]"

9 La alineatul (28) al treilea paragraf din decizia în litigiu, Comisia consideră că, „în ceea ce privește rezervoarele, trebuie subliniat că imposibilitatea constructorului

de rezervoare, Idromacchine, de a fabrica rezervoarele (o componentă esenţială a navei) în conformitate cu standardele de certificare stabilite şi imposibilitatea care decurge din aceasta de a livra rezervoarele în termenele convenite este în orice caz excepţională".

10 Comisia consideră, la alineatul (29) al treilea paragraf din decizia în litigiu, că, „în ceea ce priveşte rezervoarele, trebuie constatat că problemele cauzate de imposibilitatea societăţii Idromacchine de a livra rezervoarele, componente necesare pentru folosirea navei în scopuri comerciale în condiţii de utilizare autorizate, erau de asemenea imprevizibile".

11 Alineatul (31) din decizia în litigiu are următorul cuprins:

„Constructorul nu a fost în măsură să livreze rezervoarele în conformitate cu obligaţiile sale contractuale, iar şantierul [naval] a trebuit să comande aceste componente unui alt furnizor, întârziind astfel finalizarea navelor *C.196* şi *C.197* […] Nerespectarea termenului de livrare a bunurilor necesare este independentă de voinţa [De Poli, care] nu dispunea de mijloacele pentru a interveni […]"

12 În plus, în tabelul 1 din decizia în litigiu se arată printre altele că „caracterul necorespunzător al rezervoarelor defecte ale navelor gemene *C.188* şi *C.189*, aflate într-un stadiu mai avansat de construcţie, a obligat şantierul să instaleze pe acestea rezervoarele destinate navelor *C.196* şi *C.197*".

13 În sfârșit, ultimul alineat din decizia în litigiu, astfel cum a fost notificată Republicii Italiene la 30 decembrie 2004, menționează următoarele:

„[Î]n cazul în care prezenta scrisoare cuprinde informații confidențiale care nu trebuie divulgate, vă invităm să informați Comisia în termen de [15] zile lucrătoare de la data primirii prezentei scrisori. În lipsa unei cereri motivate în acest sens în termenul menționat, Comisia va considera că sunteți de acord cu publicarea textului integral al scrisorii în versiunea autentică la următoarea adresă de internet."

14 Autoritățile italiene nu au transmis Comisiei cereri de a nu divulga anumite informații cuprinse în decizia în litigiu pe motiv că acestea ar fi fost confidențiale.

15 Decizia în litigiu a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* la 18 februarie 2005 (JO C 42, p. 15).

Procedura și concluziile părților

16 Printr-o cerere depusă la grefa Tribunalului la 27 februarie 2009, reclamanții au introdus prezenta acțiune în despăgubire.

17 La 11 martie 2009, președintele Camerei a doua a Tribunalului a respins cererea privind anonimatul și confidențialitatea datelor formulată de reclamanți. La 2 aprilie 2009, la cererea acestora, Tribunalul a confirmat respingerea cererii lor inițiale privind anonimatul și confidențialitatea datelor.

18 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera a patra, căreia, în consecință, i-a fost atribuită prezenta cauză.

19 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 8 februarie 2011.

20 Reclamanții solicită Tribunalului:

— pentru prejudiciile materiale, obligarea Comisiei la plata sumei de 5 459 641,28 euro sau a oricărei alte sume stabilite eventual de Tribunal, actualizată începând cu data publicării deciziei în litigiu și până la data pronunțării hotărârii și majorată cu dobânzi de întârziere începând cu data pronunțării hotărârii și până la plata integrală a acestei sume, calculate la nivelul dobânzii stabilite de Banca Centrală Europeană (BCE) pentru operațiunile principale de refinanțare, majorată cu două puncte procentuale;

— pentru prejudiciile morale, obligarea Comisiei la plata unei sume în favoarea Idromacchine și a unei sume în favoarea domnilor Capuzzo, sumă care trebuie stabilită *ex aequo et bono* și care corespunde, de exemplu, unui procent semnificativ, cuprins între 30 % și 50 %, din suma acordată pentru prejudiciul material, actualizată cu începere de la data publicării deciziei în litigiu și până la data pronunțării hotărârii și majorată cu dobânzi de întârziere calculate de la data pronunțării hotărârii și până la plata integrală a acestei sume, calculate la nivelul dobânzii stabilite de BCE pentru operațiunile principale de refinanțare, majorată cu două puncte procentuale;

— obligarea Comisiei la reabilitarea imaginii societății Idromacchine și a domnilor Capuzzo prin intermediul metodelor pe care le consideră cele mai adecvate, cum ar fi o publicare ad-hoc în Jurnalul Oficial sau o scrisoare adresată principalilor agenți economici din sectorul de referință dispunând rectificarea informațiilor referitoare la Idromacchine din decizia în litigiu;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

21 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

22 Potrivit articolului 288 al doilea paragraf CE, în materie de răspundere extracontractuală, Comunitatea Europeană este obligată să repare, în conformitate cu principiile generale comune ordinilor juridice ale statelor membre, prejudiciile cauzate de instituțiile sale sau de agenții săi în exercițiul funcțiunilor lor.

23 Potrivit unei jurisprudențe constante, angajarea răspunderii extracontractuale a Comunității, în sensul articolului 288 al doilea paragraf CE, pentru conduita ilicită a organelor sale este supusă întrunirii mai multor condiții, și anume nelegalitatea

conduitei imputate instituției, caracterul real al prejudiciului și existența unei legături de cauzalitate între conduita respectivă și prejudiciul invocat (Hotărârea Curții din 29 septembrie 1982, Oleifici Mediterranei/CEE, 26/81, Rec., p. 3057, punctul 16, și Hotărârea Tribunalului din 14 decembrie 2005, Beamglow/Parlamentul European și alții, T-383/00, Rec., p. II-5459, punctul 95).

24 În primul rând, în ceea ce privește condiția referitoare la conduita ilicită imputată instituției sau organului respectiv, jurisprudența impune să se constate o încălcare suficient de gravă a unei norme de drept care are ca obiect acordarea de drepturi particularilor (Hotărârea Curții din 4 iulie 2000, Bergaderm și Goupil/Comisia, C-352/98 P, Rec., p. I-5291, punctul 42). În ceea ce privește cerința potrivit căreia încălcarea trebuie să fie suficient de gravă, criteriul decisiv în funcție de care se apreciază că aceasta este îndeplinită este nerespectarea manifestă și gravă de către instituția sau organul comunitar în discuție a limitelor impuse puterii sale de apreciere. În cazul în care instituția sau organul în cauză nu dispune decât de o marjă de apreciere considerabil redusă sau chiar inexistentă, simpla încălcare a dreptului comunitar poate fi suficientă pentru a se stabili existența unei încălcări suficient de grave (Hotărârea Curții din 10 decembrie 2002, Comisia/Camar și Tico, C-312/00 P, Rec., p. I-11355, punctul 54, și Hotărârea Tribunalului din 12 iulie 2001, Comafrica și Dole Fresh Fruit Europe/Comisia, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 și T-225/99, Rec., p. II-1975, punctul 134).

25 În continuare, în ceea ce privește condiția referitoare la caracterul real al prejudiciului, răspunderea Comunității nu poate fi angajată decât dacă reclamantul a suferit efectiv un prejudiciu „real și cert” (Hotărârile Curții din 27 ianuarie 1982, Birra Wührer și alții/Consiliul și Comisia, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 și 5/81, Rec., p. 85, punctul 9, și De Franceschi/Consiliul și Comisia, 51/81, Rec., p. 117, punctul 9; Hotărârea Tribunalului din 16 ianuarie 1996, Candiotte/Consiliul, T-108/94, Rec., p. II-87, punctul 54). Reclamantului îi incumbă obligația să prezinte elemente de probă instanței comunitare pentru a stabili existența și întinderea unui astfel de prejudiciu (Hotărârea Curții din 21 mai 1976, Roquette frères/Comisia, 26/74, Rec.,

p. 677, punctele 22-24, Hotărârea Tribunalului din 9 ianuarie 1996, Koelman/Comisia, T-575/93, Rec., p. II-1, punctul 97).

26 În sfârșit, referitor la condiția care privește existența unei legături de cauzalitate între comportamentul invocat și prejudiciul pretins, prejudiciul respectiv trebuie să fie rezultatul direct al comportamentului imputat, acesta din urmă trebuind să constituie cauza determinantă a prejudiciului, cu toate că nu există obligația de a repara orice consecință prejudiciabilă, chiar îndepărtată, a unei situații ilicite (a se vedea Hotărârea Curții din 4 octombrie 1979, Dumortier și alții/Consiliul, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 și 45/79, Rec., p. 3091, punctul 21, și Hotărârea Tribunalului din 10 mai 2006, Galileo International Technology și alții/Comisia, T-279/03, Rec., p. II-1291, punctul 130 și jurisprudența citată). Revine reclamantului obligația de a face dovada unei legături de cauzalitate între conduita reproșată și prejudiciul invocat (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 30 septembrie 1998, Coldiretti și alții/Consiliul și Comisia, T-149/96, Rec., p. II-3841, punctul 101 și jurisprudența citată).

27 În cazul în care una dintre cele trei condiții de angajare a răspunderii extracontractuale a Comunității nu este îndeplinită, pretențiile de despăgubire trebuie să fie respinse, fără a fi necesar să se examineze dacă celelalte două condiții sunt îndeplinite (Hotărârea Tribunalului din 20 februarie 2002, Förde-Reederei/Consiliul și Comisia, T-170/00, Rec., p. II-515, punctul 37; a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 15 septembrie 1994, KYDEP/Consiliul și Comisia, C-146/91, Rec., p. I-4199, punctul 81). De altfel, instanța comunitară nu este obligată să examineze aceste condiții într-o ordine determinată (Hotărârea Curții din 9 septembrie 1999, Lucaccioni/Comisia, C-257/98 P, Rec., p. I-5251, punctul 13).

28 În speță, reclamanții susțin că au suferit prejudicii morale și materiale pentru care solicită să fie despăgubiți. Tribunalul consideră oportună examinarea, într-o primă etapă, a cererii privind repararea prejudiciilor morale și, în etapa următoare, a cererii privind repararea prejudiciilor materiale.

1. *Cu privire la cererea de reparare a prejudiciilor morale*

29 În opinia reclamanților, atât Idromacchine, cât și domnii Capuzzo au suferit prejudicii morale care trebuie reparate.

Cu privire la prejudiciul moral suferit de Idromacchine

30 În ceea ce privește pretinsul prejudiciu moral suferit de Idromacchine, trebuie examinate condițiile de angajare a răspunderii Comunității, analizându-se mai întâi condiția referitoare la conduita ilicită reproșată Comisiei, apoi cea referitoare la caracterul real al prejudiciului și, în sfârșit, cea privind existența unei legături de cauzalitate între conduita pretinsă și prejudiciul invocat. Numai în ipoteza în care condițiile respective ar fi îndeplinite s-ar impune să se examineze ulterior întinderea despăgubirii care trebuie acordată societății Idromacchine cu acest titlu.

Cu privire la conduita ilicită reproșată Comisiei

31 În înscrisurile lor, reclamanții impută Comisiei, în esență, două conduite ilicite.

32 În ceea ce privește primul tip de conduită ilicită imputată Comisiei, reclamanții invocă încălcarea principiilor bunei administrări, diligenței și respectării dreptului la apărare, în temeiul cărora Comisia ar fi trebuit să acorde societății Idromacchine posibilitatea de a prezenta observații înainte de adoptarea deciziei în litigiu, pentru ca

aceasta din urmă să poată dovedi absența răspunderii care îi revine pentru livrarea cu întârziere a rezervoarelor respective.

33 Mai întâi, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, procedura de control al ajutoarelor de stat este, ținând cont de economia sa generală, o procedură inițiată față de statul membru responsabil, în raport cu obligațiile comunitare, de acordarea ajutorului (a se vedea Hotărârea Curții din 24 septembrie 2002, Falck și Acciaierie di Bolzano/Comisia, C-74/00 P și C-75/00 P, Rec., p. I-7869, punctul 81 și jurisprudența citată).

34 În plus, în procedura de control al ajutoarelor de stat, persoanele interesate, altele decât statul membru, nu pot pretinde ele însele o dezbatere contradictorie cu Comisia, precum cea existentă în beneficiul acestui stat membru (a se vedea Hotărârea Falck și Acciaierie di Bolzano/Comisia, punctul 35 de mai sus, punctul 82 și jurisprudența citată).

35 În sfârșit, în cadrul procedurii de control al ajutoarelor de stat, prevăzută la articolul 88 CE, se impune să se distingă, pe de o parte, faza preliminară a examinării ajutoarelor, instituită prin alineatul (3) al acestui articol, al cărei obiect este numai acela de a permite Comisiei să își formeze o primă opinie cu privire la compatibilitatea parțială sau totală a ajutorului respectiv, și, pe de altă parte, faza de investigare, prevăzută la alineatul (2) al aceluiași articol. Doar în cadrul acesteia, care este destinată să permită Comisiei să obțină informații complete cu privire la toate datele cauzei, Tratatul CE prevede obligația Comisiei de a solicita persoanelor interesate să își prezinte observațiile (a se vedea Hotărârea Curții din 13 decembrie 2005, Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Rec., p. I-10737, punctul 34 și jurisprudența citată).

36 Rezultă, așadar, din jurisprudența expusă la punctele 33-35 de mai sus că Comisia, care, prin decizia în litigiu, a autorizat prelungirea termenelor de construcție a navelor construite de societatea De Poli, nu era în niciun caz obligată, în cadrul fazei preliminare a examinării ajutoarelor în discuție, să asculte societatea Idromacchine. În plus, aceasta din urmă nu reprezenta un terț interesat de procedură, din moment ce aceasta nu era nici beneficiarul și nici un concurent al beneficiarului ajutoarelor respective.

37 Argumentele invocate de reclamanți în această privință nu infirmă aceste constatări.

38 Pe de o parte, argumentul conform căruia, în esență, Comisia ar fi ajuns la alte concluzii decât cele adoptate în decizia în litigiu dacă ar fi ascultat societatea Idromacchine înainte de adoptarea deciziei în litigiu trebuie respins ca inoperant. Astfel, în orice caz, un asemenea argument nu pune sub semnul întrebării concluzia de la punctul 36 de mai sus, potrivit căreia, în stadiul fazei preliminare de examinare a ajutoarelor în discuție, Comisia nu avea nicio obligație de a asculta Idromacchine.

39 Pe de altă parte, argumentul potrivit căruia situația de fapt din speță trebuie să determine Tribunalul să concluzioneze că a avut loc o încălcare a dreptului la apărare, astfel cum acesta a procedat în circumstanțe analoage în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 24 septembrie 2008, M/Ombudsmanul (T-412/05, nepublicată în Repertoriu, punctele 133 și 136), trebuie respins ca neîntemeiat. Astfel, în această hotărâre, Tribunalul a constatat că Ombudsmanul European a încălcat principiul contradictorialității prin faptul că a desemnat nominal un funcționar în una dintre deciziile sale referitoare la un caz de administrare defectuoasă, fără să îl fi ascultat totuși în prealabil, așa cum era obligat să procedeze în temeiul dispozițiilor juridice aplicabile. Or, contrar situației de fapt din această cauză, Comisia nu avea în speță nicio obligație care să îi impună să asculte Idromacchine înainte de adoptarea deciziei în litigiu.

40 Prin urmare, în măsura în care reclamanții susțin că, prin omisiunea de a asculta societatea Idromacchine înainte de adoptarea deciziei în litigiu, Comisia a încălcat principiul bunei administrări, precum și principiile diligenței și respectării dreptului la apărare care decurg din acesta, motivele respective trebuie respinse ca nefondate.

41 În ceea ce privește a doua conduită ilicită imputată Comisiei, reclamanții invocă, pe de o parte, încălcarea secretului profesional, din moment ce Comisia ar fi trebuit să se abțină să impute în mod nominal societății Idromacchine un comportament culpabil în decizia în litigiu, și, pe de altă parte, încălcarea principiului proporționalității în măsura în care, în opinia acestora, nu era deloc necesară menționarea numelui societății Idromacchine în decizia respectivă. Aceștia susțin că, și dacă trebuia să se considere că Idromacchine este răspunzătoare pentru întârzierile în livrarea navelor construite de societatea De Poli sau pentru că nu livrase rezervoare conforme standardelor în vigoare, nu este mai puțin adevărat că, în mod greșit, Comisia a divulgat numele societății Idromacchine în decizia în litigiu publicată în Jurnalul Oficial, deși o astfel de divulgare nu se impunea în speță.

42 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 287 CE, membrii instituțiilor Comunității, membrii comitetelor, precum și funcționarii și agenții Comunității sunt obligați, chiar și după încetarea funcțiilor lor, să nu divulge informațiile care, prin natura lor, constituie secret profesional și, îndeosebi, informațiile referitoare la întreprinderi și la relațiile lor comerciale sau la elementele de preț de cost.

43 Regulamentul nr. 659/1999 reiterează obligația Comisiei de a respecta secretul profesional în cadrul examinării ajutoarelor de stat. Considerentul (21) teza finală al regulamentului respectiv prevede că, „la dezvăluirea informațiilor publice privind deciziile sale, Comisia trebuie să respecte normele privind secretul profesional, în conformitate cu articolul [287] CE”. Articolul 24 din același regulament prevede că „Comisia și statele membre, funcționarii și alți agenți, inclusiv experții independenți desemnați

de Comisie, au obligaţia de a nu divulga informaţiile cu caracter de secret profesional de care au luat cunoştinţă în activitatea de aplicare a prezentului regulament".

44 Nici articolul 287 CE şi nici Regulamentul nr. 659/1999 nu indică expres care informaţii, în afara secretelor comerciale, constituie secret profesional.

45 Potrivit jurisprudenţei, informaţiile cu caracter de secret profesional pot fi atât informaţii confidenţiale, cât şi secrete comerciale (Hotărârea Tribunalului din 18 septembrie 1996, Postbank/Comisia, T-353/94, Rec., p. II-921, punctul 86). Fiind vorba, în general, de natura secretelor comerciale sau a altor informaţii care constituie secret profesional, este necesar, în primul rând, ca aceste secrete comerciale sau informaţii confidenţiale să nu fie cunoscute decât de un număr restrâns de persoane. Mai apoi, trebuie să fie vorba de informaţii a căror divulgare este susceptibilă să producă un prejudiciu serios persoanei care le-a furnizat sau unor terţi. În fine, trebuie ca interesele susceptibile de a fi lezate prin divulgarea informaţiilor să fie în mod obiectiv demne de a fi protejate. Aprecierea caracterului confidenţial al unei informaţii necesită, în această privinţă, să fie puse în balanţă interesele individuale legitime care se opun divulgării informaţiei şi interesul general care urmăreşte ca activităţile instituţiilor comunitare să se desfăşoare cu respectarea cât se poate de strictă a principiului deschiderii (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 30 mai 2006, Bank Austria Creditanstalt/Comisia, T-198/03, Rec., p. II-1429, punctul 71, şi Hotărârea Tribunalului din 12 octombrie 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Comisia, T-474/04, Rep., p. II-4225, punctul 65 şi jurisprudenţa citată).

46 Trebuie să se verifice, aşadar, în lumina dispoziţiilor şi a jurisprudenţei prezentate la punctele 42-45 de mai sus, dacă, astfel cum susţin reclamanţii, Comisia a încălcat obligaţia de păstrare a secretului profesional, precum şi principiul proporţionalităţii prin faptul că a menţionat nominal în decizia în litigiu că Idromacchine nu a livrat rezervoare conforme standardelor în vigoare şi că nu şi-a respectat obligaţiile contractuale.

47 În speță, în primul rând, trebuie constatat că informația potrivit căreia, în esență, Idromacchine nu a fost în măsură să livreze societății De Poli rezervoare conforme standardelor în vigoare și condițiilor contractuale a fost comunicată Comisiei de către Republica Italiană exclusiv în scopul procedurii administrative de examinare a ajutoarelor în discuție. În plus, această informație s-a referit, astfel cum arată în esență în mod întemeiat reclamanții, la desfășurarea relațiilor comerciale dintre cele două societăți. Conținutul acestor informații este, așadar, confidențial în speță.

48 În al doilea rând, divulgarea informației menționate la punctul 46 de mai sus era de natură să producă societății Idromacchine un prejudiciu serios. Astfel, independent de problema dacă Comisia a săvârșit sau nu a săvârșit o eroare de apreciere a faptelor întrucât a considerat că Idromacchine a avut un comportament culpabil în executarea obligațiilor contractuale pe care le avea față de societatea De Poli, trebuie să se constate, în orice caz, că divulgarea de către Comisie a unor fapte și a unor aprecieri care nominalizează Idromacchine în mod defavorabil în decizia în litigiu era de natură să cauzeze un prejudiciu serios acesteia din urmă.

49 În al treilea rând, în măsura în care divulgarea informației menționate la punctul 46 de mai sus era susceptibilă să aducă atingere imaginii și reputației Idromacchine, interesul acesteia ca o astfel de informație să nu fie divulgată era în mod obiectiv demn de a fi protejat.

50 În al patrulea rând, din punerea în balanță, pe de o parte, a interesului legitim al Idromacchine ca numele său să nu fie divulgat în decizia atacată și, pe de altă parte, a interesului general, rezultă că o astfel de divulgare era disproporționată în raport cu obiectul deciziei în litigiu.

51 Astfel, trebuie subliniat mai întâi în această privință că principiul deschiderii și imperativul transparenței în acțiunea instituțiilor, astfel cum sunt consacrate la articolul 1 UE și la articolele 254 CE și 255 CE, impuneau în speță ca, în cadrul examinării ajutoarelor de stat acordate societății De Poli, Comisia să adopte în mod expres în decizia în litigiu o poziție cu privire la problema dacă întârzierea în construcția navelor în discuție rezulta din comportamentul altor terți decât De Poli. Cu toate acestea, ar fi fost suficient pentru Comisie să menționeze încălcările obligațiilor contractuale fie, în termeni foarte generali, de către un furnizor al unei piese importante a navelor în discuție, fie, după caz, în termeni mai specifici, de către furnizorul rezervoarelor în discuție, fără a fi necesar în vreuna dintre aceste ipoteze să se menționeze numele furnizorului respectiv, astfel încât interesele legitime ale acestuia puteau fi protejate.

52 În continuare, argumentele prezentate de Comisie pentru a stabili că nu a săvârșit nicio eroare prin divulgarea numelui societății Idromacchine în decizia în litigiu nu pot fi primite.

53 Pe de o parte, în măsura în care Comisia a susținut, ca răspuns la întrebările adresate de Tribunal în ședință, că era „oportun, din punctul de vedere al motivării deciziei [în litigiu]", să se indice numele constructorului de rezervoare în discuție, ca fiind „deosebit de fiabil[, dar] care[,] o singură dată, provocase o întârziere", un astfel de argument trebuie respins ca fiind nefondat. Astfel, în cadrul examinării ajutoarelor în discuție care au determinat adoptarea deciziei în litigiu, era pertinentă numai problema dacă Republica Italiană a justificat în mod legal întârzierile înregistrate de societatea De Poli în livrarea navelor, fără ca divulgarea identității unuia sau mai multor furnizori care au săvârșit eventuale erori care să justifice întârzierile respective să aibă vreo influență asupra constatării Comisiei din decizia în litigiu.

54 Pe de altă parte, în măsura în care Comisia susține că lipsa mențiunii numelui furnizorului respectiv de rezervoare din decizia în litigiu nu ar fi împiedicat publicul să cunoască identitatea acestuia ca urmare a faptului că sectorul economic respectiv era foarte restrâns, era format din specialiști și că exista un litigiu, care a fost reflectat în presă, între De Poli și Idromacchine, care se afla pe rolul Tribunalului din Veneția (Italia), aceste argumente trebuie de asemenea să fie respinse ca nefondate. Astfel, aceste circumstanțe nu pun sub semnul întrebării constatarea potrivit căreia, prin faptul că a identificat Idromacchine ca fiind responsabilă pentru întârzierile la livrare, Comisia a divulgat, în decizia în litigiu, fapte și aprecieri care o prezentau nominal pe aceasta ca nefiind în măsură să furnizeze societății De Poli produse conforme standardelor în vigoare și să își respecte obligațiile contractuale, cu toate că o astfel de divulgare nu se impunea în raport cu obiectul deciziei în litigiu.

55 În sfârșit, argumentele Comisiei potrivit cărora, pe de o parte, aceasta s-a limitat să întemeieze decizia în litigiu pe informațiile care i-au fost furnizate de Republica Italiană și, pe de altă parte, rezultă din articolele 24 și 25 din Regulamentul nr. 659/1999 și de la punctul 25 și următoarele din Comunicarea C(2003) 4582 a Comisiei din 1 decembrie 2003 privind secretul profesional în deciziile din domeniul ajutorului de stat (JO C 297, p. 6, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 52) că revenea Republicii Italiene sarcina de a indica informațiile pe care le consideră secret profesional trebuie respinse ca fiind nefondate. Așadar, deși dispozițiile respective prevăd, în esență, că Comisia notifică decizia sa statului membru în cauză care dispune astfel, în principiu, de 15 zile pentru a invoca confidențialitatea informațiilor pe care le consideră secret profesional, acestea nu exonerează Comisia de obligația sa, în temeiul articolului 287 CE, de a nu divulga secrete profesionale și nu se opun posibilității Comisiei de a decide, din proprie inițiativă, să nu divulge informații pe care le consideră secret profesional, chiar în cazul în care aceasta nu ar fi primit o solicitare în acest sens din partea statului membru vizat. În plus, chiar admițând că se poate considera că Republica Italiană a săvârșit erori prin faptul că a transmis Comisiei informații care erau eronate și că nu a informat-o pe aceasta cu privire la natura confidențială a informațiilor care priveau desfășurarea relațiilor comerciale dintre Idromacchine și De Poli, astfel de

erori nu sunt susceptibile să infirme constatarea potrivit căreia, în orice caz, Comisia putea decide din proprie inițiativă să nu divulge informații care constituie secret profesional.

56 Prin urmare, divulgarea în cadrul deciziei în litigiu a unor fapte și a unor aprecieri care prezintă în mod nominal Idromacchine ca nefiind în măsură să furnizeze societății De Poli produse conforme standardelor în vigoare și să își respecte obligațiile contractuale constituie o încălcare a obligației de a păstra secretul profesional prevăzută de articolul 287 CE. În măsura în care această obligație urmărește protejarea drepturilor conferite particularilor și întrucât Comisia nu dispune de o marjă largă de apreciere cu privire la problema dacă trebuie să se abată, într-un caz concret, de la regula confidențialității, trebuie să se constate că această încălcare a dreptului comunitar este suficientă pentru a stabili existența unei încălcări suficient de grave în sensul jurisprudenței expuse la punctul 24 de mai sus.

57 În lumina tuturor considerațiilor precedente, se impune constatarea că, prin încălcarea obligației de a păstra secretul profesional, Comisia a avut un comportament culpabil, de natură să angajeze răspunderea extracontractuală a Comunității în sensul articolului 288 al doilea paragraf CE.

58 În aceste condiții, examinarea ultimului motiv al reclamanților, potrivit căruia Comisia a încălcat și principiul proporționalității prin divulgarea în cadrul deciziei în litigiu a unor fapte și a unor aprecieri care prezintă în mod nominal Idromacchine ca nefiind în măsură să furnizeze societății De Poli produse conforme standardelor în vigoare și să își respecte obligațiile contractuale, este lipsită de obiect. Astfel, chiar dacă ar trebui să se considere că principiul proporționalității a fost încălcat, aceasta nu ar permite în niciun caz reclamanților să obțină în speță, pentru prejudiciile pe care le invocă, o despăgubire mai extinsă ca natură sau ca valoare decât cea pe care aceștia ar putea să o obțină ca urmare a încălcării de către Comisie a obligației de a păstra secretul profesional. Prin urmare, nu se impune pronunțarea cu privire la acest motiv.

Cu privire la caracterul real al prejudiciului

59 Reclamanții susțin în esență că Idromacchine a suferit un prejudiciu moral ca urmare a unei atingeri aduse imaginii și reputației sale, în măsura în care aceasta a fost prezentată nominal în decizia în litigiu ca nefiind în măsură să furnizeze societății De Poli produse conforme standardelor în vigoare și să își respecte obligațiile contractuale.

60 În această privință, trebuie să se constate că, astfel cum rezultă din mențiunile deciziei în litigiu reproduse la punctele 8-12 de mai sus, Comisia a prezentat în mod nominal Idromacchine printre altele ca fiind incapabilă să construiască rezervoare conforme standardelor de certificare [a se vedea alineatul (10) litera (iii), alineatul (28) al treilea paragraf și alineatul (29) al treilea paragraf din decizia în litigiu] și ca nefiind în măsură să livreze rezervoarele în discuție în conformitate cu obligațiile sale contractuale [a se vedea alineatul (31) din decizia în litigiu], astfel încât De Poli a trebuit să recurgă la o altă întreprindere pentru a-și acoperi nevoile. Prin urmare, astfel de mențiuni care prezintă Idromacchine în mod defavorabil, ca fiind o întreprindere incapabilă să ofere servicii conforme standardelor în vigoare și, prin urmare, să își respecte obligațiile contractuale, sunt de natură să îi deprecieze imaginea și reputația, care au o valoare comercială în sine, ceea ce Comisia nu contestă, de altfel, în înscrisurile sale.

61 În plus, trebuie precizat că, în același mod în care Tribunalul a statuat la punctul 150 din Hotărârea M/Ombudsmanul, punctul 39 de mai sus, că din însăși publicarea pe site-ul internet al Ombudsmanului a deciziei sale, care îl asocia în mod nominal pe reclamantul din cauza în care s-a pronunțat această hotărâre cu un caz de administrare defectuoasă, rezultă că acesta din urmă a fost afectat în mod real și cert, simpla publicare în Jurnalul Oficial a mențiunilor nominale privind societatea Idromacchine în decizia în litigiu este suficientă pentru a stabili caracterul real și cert al prejudiciului suferit de aceasta.

62 De altfel, chiar admiţând, astfel cum a subliniat Comisia în şedinţă, că trebuie să se considere că aceasta nu a săvârşit nicio eroare de apreciere prin faptul că a constatat în decizia în litigiu că Idromacchine a avut un comportament culpabil în relaţiile sale contractuale cu De Poli, nu este mai puţin adevărat că faptele şi aprecierile care au prezentat în mod nominal Idromacchine ca nefiind în măsură să furnizeze societăţii De Poli produse conforme standardelor în vigoare şi să îşi respecte obligaţiile contractuale afectează imaginea şi reputaţia Idromacchine. În plus, acest prejudiciu este propriu societăţii Idromacchine şi este distinct de cel care rezultă din eventualele erori de apreciere pe care le-ar fi săvârşit Comisia sau Republica Italiană considerând că aceasta era responsabilă pentru întârzierile în livrarea rezervoarelor în discuţie.

63 Prin urmare, trebuie să se considere că Idromacchine a suferit o atingere a imaginii şi a reputaţiei sale.

Cu privire la existenţa unei legături de cauzalitate între comportamentul pretins şi prejudiciul invocat

64 Reclamanţii susţin în esenţă că există o legătură directă de cauzalitate între, pe de o parte, încălcarea obligaţiei de a păstra secretul profesional şi a principiului proporţionalităţii şi, pe de altă parte, atingerea adusă imaginii şi reputaţiei societăţii Idromacchine.

65 În această privinţă, trebuie să se considere că Idromacchine nu ar fi suferit nicio atingere a imaginii şi a reputaţiei sale dacă Comisia nu ar fi divulgat în decizia în litigiu unele fapte şi unele aprecieri care o prezintă în mod nominal ca nefiind în măsură să furnizeze De Poli produse conforme standardelor în vigoare şi să îşi respecte obligaţiile contractuale. Argumentele Comisiei potrivit cărora nu există o legătură de

cauzalitate suficient de directă între pretinsele erori ale acesteia și prejudiciile invocate de reclamanți nu pot fi primite.

66 În primul rând, în măsura în care Comisia susține că prejudiciile suferite de reclamanți sunt imputabile fie De Poli, care a susținut în cadrul procedurii privind ajutoarele de stat că întârzierile în construcția navelor erau cauzate în special de comportamentul Idromacchine, fie Republicii Italiene, care a comunicat Comisiei informații eronate, aceste argumente trebuie respinse ca nefondate.

67 Astfel, chiar dacă ar trebui să se considere că De Poli a furnizat informații eronate privind Idromacchine Republicii Italiene, care, pe de o parte, le-ar fi transmis în mod greșit Comisiei și, pe de altă parte, ar fi omis să îi indice acesteia din urmă că informațiile respective trebuie protejate de secretul profesional, nu ar fi mai puțin adevărat că, în ceea ce privește cauza directă a prejudiciului suferit în această privință de Idromacchine, aceasta nu ar rezulta din pretinsele informații eronate furnizate de societatea De Poli sau de Republica Italiană, ci din faptul că Comisia a divulgat, în cadrul deciziei în litigiu, unele fapte și unele aprecieri care o prezentau în mod nominal pe aceasta ca nefiind în măsură să furnizeze societății De Poli produse conforme standardelor în vigoare și să își respecte obligațiile contractuale, deși acest lucru nu se impunea în raport cu obiectul deciziei în litigiu.

68 În al doilea rând, contrar celor susținute de Comisie în ședință, după ce reclamanții au arătat, ca răspuns la întrebările orale adresate de Tribunal, că Tribunalul din Veneția ar fi pronunțat în decembrie 2009 o hotărâre în care a statuat că De Poli nu a săvârșit erori în cadrul executării obligațiilor sale contractuale față de Idromacchine, o astfel de hotărâre ar rămâne, în orice caz, lipsită de influență cu privire la constatarea potrivit căreia Idromacchine nu ar fi suferit nicio atingere a imaginii și a reputației sale dacă Comisia nu ar fi divulgat numele acesteia în decizia în litigiu.

69 În lumina tuturor considerațiilor prezentate la punctele 31-68 de mai sus, trebuie să se concluzioneze că sunt îndeplinite cele trei condiții de angajare a răspunderii extracontractuale a Comunității, în sensul articolului 288 al doilea paragraf CE și, prin urmare, să se determine valoarea despăgubirii care trebuie acordată societății Idromacchine pentru repararea prejudiciului moral pe care aceasta l-a suferit.

Cu privire la repararea prejudiciului moral suferit de Idromacchine

70 Având în vedere repararea atingerii aduse imaginii și reputației pe care a suferit-o Idromacchine, reclamanții solicită în esență, mai întâi, o despăgubire care trebuie stabilită *ex aequo et bono*, apoi acordarea dobânzilor compensatorii pentru perioada cuprinsă între data publicării deciziei în litigiu și data pronunțării hotărârii și a dobânzilor de întârziere pentru perioada cuprinsă între pronunțarea hotărârii și plata efectivă a despăgubirilor datorate și, în sfârșit, măsuri care să urmărească reabilitarea imaginii și a reputației Idromacchine.

71 În primul rând, în ceea ce privește solicitarea acestora referitoare la plata de către Comisie a unei despăgubiri care trebuie stabilită *ex aequo et bono*, trebuie arătat că, drept răspuns la întrebările orale adresate de Tribunal în ședință, reclamanții au precizat că, având în vedere faptul că un prejudiciu moral nu poate fi cuantificat, numai orientativ sugerează ca Tribunalul să le acorde cu acest titlu o despăgubire cuprinsă între 30 % și 50 % din valoarea pe care o solicită cu titlu de prejudicii materiale, adică o sumă aproximativă cuprinsă între 1 637 892 de euro și 2 729 820 de euro.

72 În primul rând, în ceea ce privește factorii cu privire la care reclamanții consideră că le agravează prejudiciile, în măsura în care Comisia „ar fi reiterat publicitatea negativă

referitoare la Idromacchine", aceștia menționează trimiterile la decizia în litigiu cuprinse mai întâi în Decizia 2006/948/CE a Comisiei din 4 iulie 2006 privind ajutorul de stat pe care Italia intenționează să îl aplice în favoarea Cantieri Navali Termoli SpA (JO L 383, p. 53), apoi în Decizia 2008/C 208/07 din 16 aprilie 2008, „Ajutor de stat – Italia – Ajutor de stat C 15/08 (ex N 318/07, N 319/07, N 544/07 și N 70/08) – Prelungirea perioadei de livrare de trei ani pentru 4 nave-cisternă fabricate de Cantiere Navale de Poli" (JO C 208, p. 14) și, în sfârșit, în Hotărârea Tribunalului din 12 noiembrie 2008, Cantieri Navali Termoli/Comisia (T-70/07, nepublicată în Repertoriu) (JO C 6, p. 25).

73 Deși este adevărat că, în cele două decizii și în hotărârea menționate la punctul 72 de mai sus, care au fost publicate în Jurnalul Oficial, se face trimitere la decizia în litigiu, trebuie să se constate totuși că nu s-a făcut nicio nouă mențiune cu privire la faptele și la aprecierile care prezintă nominal Idromacchine ca nefiind în măsură să furnizeze societății De Poli produse conforme standardelor în vigoare și să își respecte obligațiile contractuale. În aceste condiții, cele două decizii și această hotărâre nu sunt de natură să fi agravat prejudiciul moral suferit de Idromacchine.

74 În al doilea rând, trebuie subliniat, pe de o parte, că reclamanții nu furnizează nicio explicație în susținerea cererii lor de acordare a unei despăgubiri corespunzătoare unui procent cuprins între 30 % și 50 % din valoarea de 5 459 641,28 euro pe care aceștia o solicită pentru repararea prejudiciilor materiale. Cu toate că divulgarea de către o autoritate publică precum Comisia a unor informații care prezintă Idromacchine în mod defavorabil ar fi fost de natură să aducă o atingere reală imaginii și reputației acestei societăți, reclamanții nu prezintă totuși niciun argument sau probă care să permită să se înțeleagă motivele pentru care astfel de sume ar constitui o justă compensație pentru atingerea adusă imaginii și reputației Idromacchine. În această privință, se poate constata în special, pe de o parte, că nu s-a susținut că aceste sume au o anumită legătură cu costul investițiilor realizate de Idromacchine pentru crearea și pentru menținerea imaginii și a reputației sale. Pe de altă parte, reclamanții nu prezintă niciun argument sau probă în sensul că sumele respective, care sunt de 12 până

la 20 de ori mai mari decât suma de 133 500 de euro corespunzătoare profitului mediu anual pe care Idromacchine susține, de altfel, că l-ar fi realizat pe parcursul anilor anteriori publicării deciziei în litigiu, ar corespunde unei juste compensații pentru prejudiciul suferit de Idromacchine.

75 În al treilea rând, trebuie să se constate că reclamanții erau în măsură, în orice caz, să limiteze considerabil amploarea prejudiciului moral suferit de Idromacchine. Astfel, în măsura în care reclamanții susțin că organismul italian de certificare eliberase societății Idromacchine, încă din 5 octombrie 2004, un certificat de conformitate a rezervoarele în discuție, de natură să dovedească faptul că acestea din urmă erau conforme standardelor în vigoare, trebuie să se deducă de aici faptul că Idromacchine se putea prevala de certificatul respectiv în special față de clienții săi existenți și potențiali pentru a contesta, chiar înainte de publicarea deciziei în litigiu, caracterul veridic al aprecierilor negative referitoare la aceasta din decizia respectivă și să limiteze astfel atingerea adusă imaginii și reputației sale care decurgea din aceasta. Din acest motiv, trebuie respinse de asemenea ca nefondate argumentele prezentate de reclamanți ca răspuns la întrebările adresate de Tribunal în ședință și potrivit cărora atingerea adusă imaginii și reputației Idromacchine era cu atât mai semnificativă, cu cât, după publicarea sa, decizia în litigiu constituia prima informație referitoare la aceasta pe care un motor de căutare pe internet o prezintă și întrucât decizia respectivă era disponibilă atât pe site-ul internet al Direcției Generale Concurență din cadrul Comisiei, cât și în Jurnalul Oficial, publicație de largă circulație.

76 În lumina tuturor considerațiilor prezentate la punctele 71-75 de mai sus și în absența unor elemente mai precise din partea reclamanților cu privire la întinderea atingerii aduse imaginii și reputației suferite de Idromacchine, Tribunalul consideră că suma de 20 000 de euro constituie o despăgubire echitabilă.

77 În al doilea rând, în ceea ce privește solicitările reclamanților referitoare la acordarea, pe de o parte, de dobânzi compensatorii pentru perioada cuprinsă între data publicării deciziei în litigiu și data pronunțării hotărârii și, pe de altă parte, de dobânzi de

întârziere pentru perioada cuprinsă între data pronunțării hotărârii și plata efectivă a despăgubirilor datorate, trebuie amintit în primul rând că, din moment ce sunt îndeplinite condițiile răspunderii extracontractuale a Comunității, consecințele defavorabile care rezultă din perioada scursă între producerea faptei cauzatoare de prejudiciu și data plății despăgubirii nu pot fi ignorate, în măsura în care trebuie să se țină cont de deprecierea monetară (Hotărârea Tribunalului din 13 iulie 2005, Camar/Consiliul și Comisia, T-260/97, Rec., p. II-2741, punctul 138; a se vedea de asemenea, în acest sens, Hotărârea Curții din 3 februarie 1994, Grifoni/CEEA, C-308/87, Rec., p. I-341, punctul 40). Trebuie să se considere că această depreciere monetară se reflectă în rata anuală a inflației constatată, pentru perioada în discuție, de Eurostat (oficiul de statistică al Uniunii Europene) în statul membru în care sunt stabilite aceste societăți (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 27 ianuarie 2000, Mulder și alții/Consiliul și Comisia, C-104/89 și C-37/90, Rec., p. I-203, punctele 220 și 221; Hotărârea Tribunalului Camar/Consiliul și Comisia, citată anterior, punctul 139, și Hotărârea Tribunalului din 26 noiembrie 2008, Agraz și alții/Comisia, T-285/03, nepublicată în Repertoriu, punctul 50). În această privință, trebuie să se constate în speță că fapta cauzatoare de prejudiciu s-a produs în ziua publicării deciziei în litigiu în Jurnalul Oficial, adică la 18 februarie 2005.

78 În aceste condiții, se impune constatarea că Comisia trebuie să plătească dobânzi compensatorii începând cu data publicării deciziei în litigiu, 18 februarie 2005, și până la data pronunțării prezentei hotărâri, calculate la nivelul dobânzii stabilite de BCE pentru operațiunile principale de refinanțare, aplicabilă pentru perioada în discuție și majorată cu două puncte procentuale.

79 În al doilea rând, potrivit jurisprudenței Curții, despăgubirea datorată poate fi însoțită de dobânzi de întârziere calculate de la data pronunțării hotărârii prin care se constată obligația de reparare a prejudiciului (a se vedea în acest sens Hotărârea Dumortier și alții/Consiliul, punctul 26 de mai sus, punctul 25, și Hotărârea Mulder și alții/Consiliul și Comisia, punctul 77 de mai sus, punctul 35; Hotărârea Agraz și alții/Comisia, punctul 77 de mai sus, punctul 55). În conformitate cu jurisprudența, rata dobânzii aplicabile este calculată pe baza ratei stabilite de BCE pentru operațiunile principale de refinanțare aplicabile în perioada în discuție și majorate cu două puncte

procentuale (Hotărârea Camar/Consiliul și Comisia, punctul 77 de mai sus, punctul 146, și Hotărârea Agraz și alții/Comisia, punctul 77 de mai sus, punctul 55).

80 În aceste condiții, se impune constatarea că Comisia trebuie să plătească dobânzi de întârziere începând cu data pronunțării prezentei hotărâri până la plata integrală a despăgubirii respective, calculate la nivelul dobânzii stabilite de BCE pentru operațiunile principale de refinanțare, aplicabilă pentru perioada în discuție și majorată cu două puncte procentuale.

81 În al treilea rând, în ceea ce privește solicitările reclamanților referitoare la reabilitarea imaginii Idromacchine, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, din articolul 288 al doilea paragraf CE și din articolul 235 CE, care nu exclud acordarea unei reparații în natură, decurge că instanța Uniunii Europene este competentă să impună Comunității orice formă de reparare care este conformă cu principiile generale comune ordinilor juridice ale statelor membre în materie de răspundere extracontractuală, inclusiv, dacă rezultă că este conformă cu aceste principii, o reparație în natură, după caz sub forma unei obligații de a face sau a unei obligații de a nu face (Hotărârea Galileo International Technology și alții/Comisia, punctul 26 de mai sus, punctul 63).

82 În speță, cererile reclamanților prin care se solicită Tribunalului să reabiliteze imaginea societății Idromacchine fie prin publicarea în Jurnalul Oficial a unei rectificări a mențiunilor pretins eronate cuprinse în decizia în litigiu, fie prin transmiterea către agenții economici din sectorul șantierelor navale a unei scrisori prin care să se rectifice informațiile pretins eronate cuprinse în decizia în litigiu trebuie respinse ca nefondate. Desigur, reclamanții afirmă, în esență, în mai multe rânduri în înscrisurile lor că Idromacchine nu a săvârșit nicio eroare pe parcursul executării obligațiilor sale contractuale cu De Poli. Cu toate acestea, trebuie amintit că eroarea care a fost constatată în privința Comisiei la punctul 56 de mai sus, în conformitate cu cererea reclamanților, constă în divulgarea numelui societății Idromacchine, iar nu într-o eroare de apreciere a faptelor, considerând în decizia în litigiu, în esență, că Idromacchine era răspunzătoare pentru executarea defectuoasă a obligațiilor contractuale pe care le avea față de societatea De Poli. Din moment ce, în absența unei cereri a reclamanților în acest sens, constatarea unei astfel de erori de apreciere din partea

Comisiei nu face obiectul prezentei acțiuni, nu se impune nici să se examineze dacă Comisia a săvârșit respectiva eroare de apreciere, nici, *a fortiori*, să fie obligată Comisia să ia măsuri de natură să reabiliteze imaginea și reputația Idromacchine.

83 Prin urmare, cererea privind reabilitarea imaginii și a reputației Idromacchine formulată de reclamanți trebuie respinsă ca nefondată.

84 În concluzie, referitor la cererea de despăgubire a reclamanților pentru prejudiciul moral suferit de Idromacchine, trebuie, așadar, în primul rând, să se considere că sunt îndeplinite condițiile pentru angajarea răspunderii extracontractuale a Comunității, în al doilea rând, să se acorde Idromacchine suma de 20 000 de euro ca despăgubire pentru prejudiciul moral, în al treilea rând, să fie obligată Comisia la plata dobânzilor compensatorii aferente acestei sume de la data publicării deciziei în litigiu în Jurnalul Oficial, adică 18 februarie 2005, până la pronunțarea prezentei hotărâri, la nivelul stabilit de BCE pentru operațiunile principale de refinanțare, aplicabil în perioada în discuție, majorat cu două puncte procentuale, și, în al patrulea rând, să fie obligată Comisia la plata dobânzilor de întârziere aferente acestei sume de la data pronunțării prezentei hotărâri până la plata integrală a despăgubirii respective, la nivelul stabilit de BCE pentru operațiunile principale de refinanțare, aplicabil în perioada în discuție, majorat cu două puncte procentuale.

Cu privire la prejudiciul moral suferit de domnii Capuzzo

85 Din înscrisurile reclamanților rezultă că aceștia susțin în esență că domnii Capuzzo au suferit două tipuri de prejudiciu moral. Pe de o parte, reclamanții susțin că atingerea adusă imaginii și reputației Idromacchine i-a afectat pe domnii Capuzzo „pe cale de consecință" în calitatea acestora de deținători ai întregului capital social al

Idromacchine și de conducători ai acestei societăți. Pe de altă parte, reclamanții consideră că au suferit de o „stare de anxietate care a decurs pentru [domnii Capuzzo] din necesitatea imperativă de a repara prejudiciul cauzat de Comisie prin faptul publicării de informații pe care [aceștia] le-au calificat și continuă să le califice ca fiind mincinoase", precum și „de o stare de incertitudine" și de o „stare de frustrare" rezultată din demersurile nefructuoase pe care le-au întreprins după publicarea deciziei în litigiu pentru a obține repararea prejudiciului suferit de Idromacchine.

86 În măsura în care s-a constatat deja la punctul 57 de mai sus că Comisia a avut un comportament culpabil, care rezultă din încălcarea obligației sale de a păstra secretul profesional, trebuie să se examineze dacă reclamanții au dovedit în speță că domnii Capuzzo au suferit un prejudiciu moral real și cert și că există o legătură de cauzalitate între acest comportament nelegal și pretinsul prejudiciu moral. Astfel, în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 27 de mai sus, dacă vreuna dintre aceste condiții nu ar fi îndeplinită, nu ar putea fi angajată răspunderea Comunității.

87 În primul rând, în ceea ce privește atingerea adusă imaginii și reputației de care domnii Capuzzo ar fi suferit „pe cale de consecință" a atingerii aduse imaginii și reputației suferită de Idromacchine, trebuie să se constate, precum Comisia, că numele acestora nu figurează nicăieri în decizia în litigiu și că niciun comportament culpabil nu le este imputat cu titlu personal în cadrul acesteia.

88 În continuare, trebuie subliniat că simplul fapt că domnii Capuzzo dețin totalitatea capitalului social al Idromacchine și că sunt principalii conducători ai acesteia nu este de natură să modifice constatarea potrivit căreia numai comportamentul societății Idromacchine, iar nu cel al acționarilor sau al conducătorilor săi, a fost pus în discuție de Comisie în decizia în litigiu. În această privință, se poate sublinia că, astfel cum rezultă din mențiunile deciziei în litigiu reproduse la punctele 8-12 de mai sus,

capacitatea societății de a-și îndeplini obligațiile contractuale și de a furniza produse conforme standardelor în vigoare este cea care a fost pusă sub semnul întrebării în decizia respectivă, iar nu calitățile domnilor Capuzzo de conducători sau de acționari.

89 În sfârșit, în măsura în care reclamanții fac trimitere la Hotărârea Tribunalului din 9 iulie 1999, New Europe Consulting și Brown/Comisia (T-231/97, Rec., p. II-2403, punctele 54 și 55), trebuie subliniat că faptele din această cauză se disting de cele din prezenta cauză și nu pot determina o concluzie identică. Astfel, deși de la punctele 54 și 55 din respectiva hotărâre rezultă că Tribunalul a considerat în această cauză că atingerea adusă reputației întreprinderii în discuție o afectase pe cea a administratorului său ce deținea 99 %, acest lucru s-a produs ca urmare a circumstanțelor speței potrivit cărora, pe de o parte, respectivul administrator exercitase, inițial, singur activitatea acestei întreprinderi sub forma unei „societăți cu asociat unic” și, pe de altă parte, acesta fusese personal plasat într-o situație de incertitudine de către Comisie, care îl obligase ea însăși să depună eforturi inutile pentru a modifica situația creată de aceasta din urmă. Or, în speță, reclamanții nu prezintă nicio probă în sensul că vreuna dintre aceste împrejurări este îndeplinită.

90 Prin urmare, trebuie constatat că reclamanții nu au dovedit caracterul real al atingerii aduse imaginii și reputației domnilor Capuzzo ca acționari și conducători ai societății Idromacchine.

91 În al doilea rând, în ceea ce privește prejudiciul moral suferit de domnii Capuzzo ca o consecință a stării lor de „anxietate” rezultate din necesitatea de a restabili imaginea societății Idromacchine și a stării lor de „incertitudine” și de „frustrare” ca urmare a demersurilor nefructuoase pe care le-ar fi întreprins după publicarea deciziei în litigiu pentru a obține repararea prejudiciului suferit de Idromacchine, trebuie să se constate, pe de o parte, că reclamanții se limitează să invoce faptul că au suferit prejudicii de ordin psihologic, fără să facă totuși dovada acestora.

92 Pe de altă parte, în orice caz, în speță nu rezultă din dovezile prezentate de reclamanți Tribunalului că demersurile administrative pe care domnii Capuzzo le-au întreprins personal în calitatea acestora de conducători ai Idromacchine le-au depășit pe cele constând în trimiterea a două scrisori semnate Ministerului Afacerilor Externe italian și Comisiei. Or, numai aceste demersuri nu pot fi considerate de natură să producă inconveniente care ar depăși consecințele normale ale comerțului pentru conducători ca domnii Capuzzo, de natură să constituie un prejudiciu moral.

93 Prin urmare, reclamanții nu au dovedit că domnii Capuzzo au suferit o stare de „anxietate", de „incertitudine" și de „frustrare" care să constituie un prejudiciu real și cert.

94 În lumina tuturor considerațiilor prezentate la punctele 84-93 de mai sus, trebuie respinsă cererea de despăgubire a reclamanților pentru prejudiciul moral pe care l-ar fi suferit domnii Capuzzo. În aceste condiții, trebuie înlăturate ca nefondate al doilea și al treilea capăt de cerere ale acțiunii reclamanților, privind acordarea de dobânzi compensatorii și moratorii în această privință sau pentru obligarea Comisiei să „reabiliteze" imaginea și reputația acestora.

2. *Cu privire la cererea de reparare a prejudiciilor materiale*

95 Reclamanții susțin că au suferit patru tipuri de prejudicii materiale.

96 În primul rând, reclamanții solicită repararea prejudiciului rezultat din necesitatea ca Idromacchine să adreseze atât Republicii Italiene, cât și Comisiei cereri formale de acces la documentele pe care acestea le-ar fi schimbat între ele în cadrul procedurii

privind ajutoarele de stat care a determinat adoptarea deciziei în litigiu. În această privință, reclamanții solicită despăgubiri, pe de o parte, în valoare de 3 569,28 euro aferente cheltuielilor avocațiale și cheltuielilor de deplasare a unei salariate a Idromacchine pentru a avea acces la documentele deținute de autoritățile italiene și, pe de altă parte, în valoare de 9 072 de euro aferente costului pentru raportul de expertiză tehnică și contabilă privind prejudiciile pe care Idromacchine le-ar fi suferit și pe care l-au comandat unei societăți de audit în cadrul prezentei proceduri (denumit în continuare „raportul de expertiză").

97 În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 91 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, sunt considerate cheltuieli recuperabile cheltuielile necesare efectuate de către părți în legătură cu procedura.

98 Prin urmare, în primul rând, în ceea ce privește cheltuielile legate de raportul de expertiză pe care reclamanții le-ar fi efectuat pentru stabilirea valorii pretinselor prejudicii ale acestora în cadrul prezentei proceduri în fața Tribunalului, trebuie să se constate că, în conformitate cu o jurisprudență constantă, astfel de cheltuieli efectuate de părți în cadrul procedurii jurisdicționale nu pot fi considerate că reprezintă un prejudiciu distinct de cheltuielile de judecată (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 10 iunie 1999, Comisia/Montorio, C-334/97, Rec., p. I-3387, punctul 54, și Ordonanța Tribunalului din 14 septembrie 2005, Ehcon/Comisia, T-140/04, Rec., p. II-3287, punctul 79).

99 Prin urmare, trebuie constatat că reclamanții nu sunt îndreptățiți să obțină, în temeiul articolului 288 alineatul (2) CE, o despăgubire pentru cheltuielile legate de raportul de expertiză pe care l-au comandat în cadrul prezentei proceduri.

100 În al doilea rând, în ceea ce privește cheltuielile avocațiale și de deplasare a unei salariate a Idromacchine legate de cererile de acces la scrisorile transmise între Republica Italiană și Comisie pe care reclamanții le-ar fi efectuat în faza care a precedat prezenta procedură, trebuie amintit că Tribunalul a statuat că, chiar dacă s-a realizat o activitate juridică substanțială în cursul procedurii care a precedat faza jurisdicțională, articolul 91 din Regulamentul de procedură nu vizează decât procedura în fața Tribunalului, cu excluderea fazei care o precedă. Acest lucru rezultă în special din articolul 90 din același regulament, care evocă „procedura în fața Tribunalului" (a se vedea în acest sens Ordonanța Tribunalului din 24 ianuarie 2002, Groupe Origny/Comisia, T-38/95 DEP, Rec., p. II-217, punctul 29 și jurisprudența citată). A se recunoaște, așadar, unor astfel de cheltuieli calitatea de prejudiciu care poate fi reparat în cadrul unei acțiuni în despăgubire ar fi în contradicție cu caracterul nerecuperabil al cheltuielilor efectuate în cursul fazei care precedă procedura jurisdicțională (Ordonanța Ehcon/Comisia, punctul 98 de mai sus, punctul 79).

101 Prin urmare, trebuie să se constate de asemenea că reclamanții nu sunt îndreptățiți să obțină în temeiul articolului 288 alineatul (2) CE o despăgubire pentru cheltuielile avocațiale și de deplasare a unei salariate a Idromacchine, pe care le-au efectuat în legătură cu faza care a precedat prezenta procedură în fața Tribunalului.

102 În lumina constatărilor expuse la punctele 95-101 de mai sus, trebuie respinse, așadar, cererile de despăgubiri pentru cheltuielile efectuate de reclamanți, pe de o parte, prealabil prezentei proceduri și, pe de altă parte, în cadrul prezentei proceduri.

103 În al doilea rând, întrucât Tribunalul a constatat deja la punctul 57 de mai sus că Comisia a săvârșit o eroare de natură să angajeze răspunderea extracontractuală a Comunității, trebuie să se examineze dacă reclamanții au dovedit fie caracterul real al fiecăruia dintre celelalte trei prejudicii materiale pe care le invocă, fie că există o

legătură de cauzalitate între fiecare dintre prejudiciile respective și această eroare. Astfel, în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 27 de mai sus, în cazul în care vreuna dintre aceste condiții nu este îndeplinită, nu poate fi angajată răspunderea extracontractuală a Comunității.

104 În primul rând, reclamanții solicită o despăgubire de 3 900 000 de euro corespunzătoare valorii construcției rezervoarelor în discuție. Potrivit reclamanților, Idromacchine nu ar fi reușit să vândă rezervoarele respective ca urmare a mențiunilor referitoare la caracterul defectuos prezumat al acestora cuprinse în decizia în litigiu, astfel cum ar indica, în esență, scrisoarea unui intermediar din 30 martie 2007 pe care aceștia au anexat-o la cererea introductivă (denumită în continuare „scrisoarea intermediarului").

105 În această privință, pe de o parte, trebuie constatat că reclamanții susțin în înscrisuri că, având în vedere faptul că rezervoarele în discuție au rămas nevândute după publicarea deciziei în litigiu, „Idromacchine a ajuns să înceapă, în colaborare cu alte societăți din sectorul respectiv și cu câțiva armatori, construcția unei nave ad-hoc (ale cărei caracteristici fizice și mecanice [erau] comparabile cu cele ale navei [societății De Poli] pe care ar fi trebuit să fie instalate rezervoarele care fuseseră comandate) în zadar". Prin urmare, fără a fi necesară pronunțarea cu privire la credibilitatea, ca probă, a scrisorii intermediarului, pe care Comisia o contestă, trebuie subliniat că, potrivit chiar mărturisirii reclamanților, rezervoarele în discuție nu au fost revândute ca urmare a faptului că fuseseră construite pentru a corespunde caracteristicilor proprii ale navelor pe care De Poli trebuia să le instaleze, iar nu ca urmare a unui comportament culpabil al Comisiei cu ocazia publicării deciziei în litigiu.

106 Pe de altă parte, trebuie subliniat, în orice caz, că prejudiciul material al Idromacchine în această privință nu rezultă direct din faptul că Comisia a avut un comportament culpabil, ci din faptul că De Poli nu a plătit rezervoarele respective. Prin urmare, în cadrul unei acțiuni în răspundere contractuală în fața instanțelor naționale, iar nu în cadrul prezentei proceduri, Idromacchine ar fi, eventual, îndreptățită să obțină o despăgubire pentru acest prejudiciu material.

107 Rezultă că reclamanții nu au dovedit existența unei legături de cauzalitate între comportamentul culpabil al Comisiei și prejudiciul material pe care Idromacchine l-ar fi suferit ca urmare a faptului că aceasta a trebuit să suporte costul construcției rezervoarelor în discuție care au rămas nevândute. Cererea de despăgubire a reclamanților trebuie, așadar, să fie respinsă în această privință.

108 În al doilea rând, reclamanții solicită o despăgubire în valoare de 1 013 000 de euro corespunzătoare pretinsei „neproductivități a bunurilor și a echipamentelor societății Idromacchine destinate numai sectorului fabricării generatoarelor de abur între 2005 și 2008". Aceștia arată că, „începând cu anul 2005, Idromacchine a fost obligată să își asume o serie de costuri considerabile pentru a menține în funcțiune un sector devenit neproductiv tocmai ca urmare a informațiilor publicate" în decizia în litigiu. În această privință, aceștia reproduc în înscrisuri un tabel realizat de un salariat al Idromacchine, potrivit căruia 14 echipamente erau necesare pentru fabricarea rezervoarelor pe care Idromacchine le achiziționase între 1995 și 2002 și a căror valoare globală actuală era de 1 013 000 de euro.

109 Trebuie subliniat că, deși suma solicitată de reclamanți reflectă, potrivit estimărilor acestora, valoarea din 2008 a echipamentelor utilizate pentru construcția de rezervoare, o astfel de sumă nu are totuși legătură cu obiectul însuși al cererii lor de despăgubire, ca urmare a faptului că echipamentele respective nu ar fi fost utilizate timp de trei ani după adoptarea deciziei în litigiu. În aceste condiții, trebuie să se constate că prejudiciul pentru care aceștia solicită o despăgubire în valoare de 1 013 000 de euro nu este real și cert.

110 Pe de altă parte, trebuie să se constate, în orice caz, că reclamanții nu dovedesc în speță o legătură de cauzalitate între comportamentul culpabil al Comisiei și faptul că Idromacchine nu a putut utiliza aceste echipamente timp de trei ani după adoptarea deciziei în litigiu.

111 Astfel, în primul rând, argumentele reclamanților potrivit cărora, pe de o parte, sectorul fabricării generatoarelor de abur a înregistrat o expansiune în perioada 2005-2008 și, pe de altă parte, Idromacchine nu făcuse niciodată obiectul unor plângeri din partea altor clienți decât De Poli nu implică în niciun fel faptul că cifra de afaceri a societății Idromacchine și, prin urmare, capacitatea sa de amortizare a acestor echipamente nu s-ar fi diminuat în cursul acestei perioade dacă decizia în litigiu nu ar fi fost publicată. Astfel, din faptul că o piață este în expansiune nu se poate deduce că, în mod necesar, cifra de afaceri a unei întreprinderi determinate de pe această piață ar crește.

112 În continuare, scrisoarea intermediarului, pe care reclamanții au prezentat-o și potrivit căreia clienții contactați pentru vânzarea rezervoarelor în discuție „au manifestat în mod constant rezerve insurmontabile [ținând cont] de caracterul defectuos prezumat [al] rezervoarelor [în discuție], astfel cum a menționat Comisia Europeană în [Jurnalul Oficial] la 18 februarie 2005", nu permite să se stabilească existența unei legături de cauzalitate suficient de directe între publicarea deciziei în litigiu și faptul că Idromacchine ar fi înregistrat o diminuare considerabilă a cifrei sale de afaceri între anii 2005 și 2008, astfel încât aceasta nu ar fi fost în măsură să își utilizeze echipamentele timp de trei ani după adoptarea deciziei în litigiu ca urmare a erorilor săvârșite de Comisie. Astfel, trebuie subliniat în această privință că reclamanții nu prezintă nicio probă în sensul că, din cauza publicării deciziei în litigiu, clienții existenți sau potențiali ai Idromacchine au renunțat să îi comande acesteia alte rezervoare decât cele menționate în decizia în litigiu sau, de exemplu, că, în urma publicării deciziei în litigiu, Idromacchine a fost înlăturată de pe lista vânzătorilor din care făcea parte și cu privire la care reclamanții indică în înscrisuri că simpla „includere în astfel de liste [permitea] obținerea de comenzi".

113 În sfârșit, reclamanții nu prezintă nicio justificare care să permită înțelegerea motivelor pentru care publicarea deciziei în litigiu ar fi determinat o scădere a cifrei de afaceri a Idromacchine, cu toate că aceasta se putea prevala, în raport cu orice client existent sau potențial, de faptul că, potrivit propriilor înscrisuri, conformitatea cu

standardele în vigoare a rezervoarelor în discuție ar fi fost în definitiv recunoscută de organismul italian de certificare la 5 octombrie 2004, chiar înainte de publicarea deciziei în litigiu.

114 Rezultă, așadar, din constatările prezentate la punctele 108-113 de mai sus că reclamanții nu au dovedit nici existența unui prejudiciu real și cert, nici pe cea a unei legături de cauzalitate între comportamentul culpabil al Comisiei și pretinsele prejudicii materiale corespunzătoare pretinsei „neproductivități a bunurilor și a echipamentelor Idromacchine consacrate numai sectorului fabricării generatoarelor de abur între 2005 și 2008".

115 În al treilea rând, reclamanții solicită o despăgubire în valoare de 534 000 de euro pentru pretinsul beneficiu nerealizat pe care l-ar fi suferit Idromacchine ca urmare a diminuării comenzilor de rezervoare corespunzătoare sumei totale a profitului pe care l-ar fi realizat în perioada 2005-2008 dacă nu ar fi fost publicată decizia în litigiu. În această privință, este suficient să se sublinieze că, precum a fost expus la punctul 111 de mai sus, reclamanții nu au prezentat nicio probă a existenței unei legături de cauzalitate între comportamentul culpabil al Comisiei și diminuarea cifrei de afaceri a Idromacchine și, așadar, a profitului său.

116 Prin urmare, trebuie respinsă ca neîntemeiată cererea de despăgubiri a reclamanților, în măsura în care aceasta privește totalitatea pretinselor prejudicii materiale pe care aceștia le-au evaluat la suma totală de 5 459 641,28 euro. Din cele de mai sus decurge că solicitările reclamanților din cadrul primului capăt de cerere care vizează acordarea dobânzilor compensatorii și moratorii la valoarea respectivă trebuie respinse ca neîntemeiate.

117 În lumina tuturor considerațiilor precedente, trebuie concluzionat, așadar, că prezenta cerere trebuie admisă în măsura în care reclamanții solicită repararea prejudiciului moral suferit de Idromacchine și respinsă pentru restul motivelor.

Cu privire la cheltuielile de judecată

118 Potrivit articolului 87 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau la mai multe capete de cerere, Tribunalul poate să repartizeze cheltuielile de judecată sau poate decide ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli.

119 Întrucât acțiunea a fost admisă în parte, se realizează o justă apreciere a împrejurărilor speței prin decizia ca Comisia să suporte propriile cheltuieli și două treimi din cheltuielile reclamanților și ca aceștia să suporte, așadar, un sfert din cheltuielile proprii.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

declară și hotărăște:

1) Obligă Comisia Europeană la plata către Idromacchine Srl a unei despăgubiri de 20 000 de euro pentru prejudiciul moral pe care aceasta l-a suferit.

2) Despăgubirea care trebuie plătită societății Idromacchine va fi majorată cu dobânzi compensatorii începând cu data de 18 februarie 2005 și până la pronunțarea prezentei hotărâri, calculate la nivelul dobânzii stabilite de Banca Centrală Europeană (BCE) pentru operațiunile principale de refinanțare, majorată cu două puncte procentuale.

3) Despăgubirea care trebuie plătită societății Idromacchine va fi majorată cu dobânzi moratorii începând cu data pronunțării prezentei hotărâri și până la plata integrală a despăgubirii respective, calculate la nivelul dobânzii stabilite de BCE pentru operațiunile principale de refinanțare, majorată cu două puncte procentuale.

4) Respinge acțiunea cu privire la restul motivelor.

5) Obligă Comisia să suporte propriile cheltuieli de judecată și două treimi din cheltuielile de judecată efectuate de Idromacchine și de domnii Alessandro Capuzzo și Roberto Capuzzo, care vor suporta o treime din propriile cheltuieli de judecată.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 8 noiembrie 2011.

Semnături

Istoricul cauzei ..... II - 7841

Procedura și concluziile părților ..... II - 7846

În drept ..... II - 7848

1. Cu privire la cererea de reparare a prejudiciilor morale ..... II - 7851

Cu privire la prejudiciul moral suferit de Idromacchine ..... II - 7851

Cu privire la conduita ilicită reproșată Comisiei ..... II - 7851

Cu privire la caracterul real al prejudiciului ..... II - 7860

Cu privire la existența unei legături de cauzalitate între comportamentul pretins și prejudiciul invocat ..... II - 7861

Cu privire la repararea prejudiciului moral suferit de Idromacchine ..... II - 7863

Cu privire la prejudiciul moral suferit de domnii Capuzzo ..... II - 7868

2. Cu privire la cererea de reparare a prejudiciilor materiale ..... II - 7871

Cu privire la cheltuielile de judecată ..... II - 7878